

...elmegy, hogy megkeresse az egy elveszettet...

Mindkét bibliai részben a jó pásztor képe jelenik meg. Izaiás jóvondólása idilli képet rajzol: amikor Isten megjelenik, úgy törődik népével, mint a jó pásztor. „*Karjaira veszi bárányait, az ölében hordozza őket*”. Isten mai népe is megtapasztalhatja Isten ilyen gyöngéd szeretetét és vezetését.

Hogyan válik valaki „elveszetté”? Először talán még jól is érzi magát: szabad lett, bármerre mehet, bármit tehet, a kutya nem zavarják, nem irányítják. Még dúsabb füvet is találhat, de előbb-utóbb egyedül érzi magát, keservesen béget, veszélyérzete feltámad, és valóban veszélyben is van.

Elveszett!

Ez mindnyájunkkal előfordulhat. Elveszni annyit jelent, hogy nem vagyok a helyemen! Látszólag még alig változott valami, de valójában romokban van az életem. Akár én távolodtam el Istentől, akár baj, betegség ért, akár rossz szokás vagy bűn ejtett fogságába...

Ekkor jön Jézus, hogy megmentse és megtartsa. Hogy visszavigyen oda, ahol a helyem van, kódogasomat megbocsátva, és megerősít, hogy az ő útján járjak. Csak kiáltanom kell, és utána belékapaszkodni.

Megdöbbenő, hogy Jézus számára mennyire fontos egyenként minden ember, főleg azok, akik elveszni látszanak!

Érdeemes megkérdezni magamtól, hogy valóban a „nyájban”, a 99 között vagyok-e, vagy csak úgy látszik, csak azt hiszem, csak azt szeretném. Ha igen, akkor adjak hálát érte, és ne irigyeljem másoktól Jézus törődését az elveszettek iránt. Sőt próbáljam magam is, a jó pásztorhoz hasonlóan a helyes útra és a nyájhoz vezetni őket. Ha pedig időnként elkóborlok, nagy reménységgel hívjam Jézust, kapaszkodjam belé, és építsem újjá életemben azt, ami romba dőlt.

Csikyné Edit (Budapest)

„*Készítsétek a pusztában az Úr útját, egyengessetek ösvényt a sivatagban Istenünknek!*”

Várjuk az Úr érkezését. Tudjuk-e vajon, hogyan tegyük magunkat alkalmassá a fogadására? Egyenessé tesszük-e, ami elferdült, kisimítjuk-e a szeretetlenség göröngyeit? Kétezer éve szükség volt, hogy eljöjjön a Megváltó és felnyissa népe szemét, szabaddá tegye a bűntől és egy új élet lehetőségét mutassa fel. Ma, ha lehet, még sokkal inkább szükség van rá, hogy közénk jöjjön Jézus, hogy világosságot hozzon, megszabadítson a gonosztól és megmutassa egy új élet, az Istennek tetsző élet lehetőségét.

„*Jöjjetek, örvendezzünk az Úrnak, ujjongjunk szabadító Istenünknek.*”

Örülünk és ujjongunk, hogy meghallottuk Isten hívását, befogadtuk Jézust, követni akarjuk, parancsai szerint akarunk élni és a kincset, amit Tőle kaptunk megsokszorozzuk és szétszórjuk a világba.

„*A ti Atyátok, aki a mennyekben van, nem akarja, hogy egy is elveszen e kicsik közül.*”

Ez a mi nagy szerencsénk, hogy a Mennyei Atya nem hagy elveszni senkit.

Tévelygünk, előre megyünk, aztán kicsit vissza, jobbra-balra letérünk, de azért igyekszünk vissza a helyes útra. Elcsábulunk, összezavarodunk, da kapunk segítő kezet, ami felemel, ha kellően figyelünk. Az út végén pedig a megbocsátó, mindenkit szerető Atya vár tárt karokkal az Ő országában. Azért árad ránk az Atya szeretete, hogy ebben az elsivatagosodott világban oázisokat építsünk, ahol a megbocsátó, elfogadó, átölelő szeretet jelenti az életet.

Apáti Zsuzsa

